

Конетабълът Жуфроя дьо Мери коленичи и подаде на царицата една златокована икона, която ѝ изпращаше Евдокия Ласкарис, съпругата на втория баил: Ансо дьо Кайо.

Маршал Вилен д'Оноа и един рицар иоханит поднесоха на Елена лъскави пера за накит и ушнички от бистри персийски туркизи.

Царкинята улови с левия си палец златната верижка, която прикрепяше на гърдите ѝ тежката мантия, вдигна с десница единия ѝ край, за да върви свободно, и побърза да се отправи към конетабъла, за да го разпита за Евдокия Ласкарис дьо Кайо, която бе сестра на свекърва ѝ Ирина. Това необикновено внимание накара Анна да изтръпне. Ако само Асен чуеше дъщеря си, че разпитва за роднината на Ирина ^{Ласкарис} Ватаци... Ала тя забрави за какво бе изпитала боязън. Сърцето ѝ натежа от знойна мъка. За втори път тя виждаше очите на самодържеца стправени с неவிжданo до тогава от нея изражени към красивата пленница.

Сякаш чак тогава Иоан Асен откириваше какво чудно същество живее в неговия дом. И колко опасно. Защото красотата бе страшно оръжие в ръцете на една хитра жена. А не бе ли тя дъщеря на Теодор ^и Комнен? Той се огледа и видя сина си също тъй отправил взор